

VOIESCE SI VEI PUTE.

Pe anul — — Capit. 1 — Diar.
Pe săpt. iunie — — lei 128 — 152.
Pe săpt. iunie — — 64 — 76.
Pe săpt. iunie — — 32 — 38.
Pe săpt. iunie — — 11 — —

Unu exemplar 24. par.
Pentru Paris pe trimestru fr. 20 —
l'entru Austria " flor. 10 v.a

ROMANULU.

Redacțiunea, Strada Fortunei (Câmpata) No. 15. — Articlele trănse și nepublicate se voră arde. — Gerante respunzătorii ANGHELU IONESCU.

Din cauza serbătorii de adăugării, diariul nu va ești Vineri.

REVISTA POLITICĂ.

BUCURESCI 27 Florariu.
Ciresiaru.

Publicăm mai la vale uă epistolă a d-lui Grig. Eliadă, proprietarul jurnalului *Convenția*, prin care arată publicului din care cauza n'a mai apărut. Domnul Eliade arată că d-nu ministrul intră i-a dat că „numai licență în care căduse acelui jurnal „a făcută se aibă recursul la ordonanța asupra presei“.

D. Ion A. Geanoglu ne trămite asemenea următoră epistolă.

Domnule Redactore!

În două rânduri am făcută încercarea lengeră d. ministrul de Interne, cerându, conform ordonanței asupra Presei, autorisarea anteior, a fondă unu jurnal politic, comercial și literar, LEGALITATEA, șădoua oră uă foile periodică literară cu ilustrații, supă titlului: CLOPOTULU COLTEI.

Aceste două încercări, domnule Redactore, n'a avut dreptă rezultatul de căuza cunțele următoare ce mi-a adresa d. ministrul: „dumitale, domnule Geanoglu, căuă voi și eu ministrul, nu-i voi permite să publică nici unu felu de foile, în temeliu puterii ce am“. Unde este uă totările luate, legea nu se mai poate invoca, și, dară, singurul mijloc ce crește că mi mai ramane, domnule Redactore, este se protestă, prin stimabilele domniei-vostre jurnal, la opinionea publică care va sci s'aprețuiașcă următorul ministru.

Cu această ocazie etă Ion A. Geanoglu.

Suntem săliș se întelegem ca Ministrul se suprime jariile care nu scriu, cumă și place Ministrul; dară, se ne să ertă se mărturim cu umilișă că nu puturăm înțelege cumă Ministrul, pentru că, după domnia sea, *Convenția* a fostă cădută în licență, atunci căndu totă acestu Ministrul i-a ertă acesa licență și n'a datu-o judecății, s'o pedepsescă acumă, ne mai dându-l voile se apără? Nu întelegem ca Ministrul săliș se întelegem ca d. Ministrul a facută așa, bine a făcută, să așea trebuie se să; decă inse legile cele nuoi și unu efectu atâtă de puterice în cău se ne facă se scriem că bine facă ministrul, ori cari ar fi faptele loră, nu au inse și efectul d'a ne da și inteligență d'a și întelege a celu bine, și d'acea-a ne mărginimă numai întră a areta strimpta noastră înțelegere, despre care sperău că ministrul ne va plângă dară nu ne va și lovi; căci nu lovesc unu ministru pe unu omu, numai pentru că omulă nu întelege. S'acestă speranță ne face se culezămă și areta că nu întelegem nici de cumă nici cele ce ne spune d. Geanoglu c'e făcută d. Ministru.

Dâmbovița ne spune că suprarearea lui Nichipere, „era de prisosu, pentru că elu murise de mai nainte“ etc.

Nu întelegemă dară, pentru ce se suprimă chiară cei morți? Si întelegem și mai puțină pentru ce nu s'a datu voile d-lui Geanoglu a deschide uă foile politice, seriosă, căndu mai cu sămă titlul foile era LEGALITATEA? De căndu, și pentru ce, nu trebuie se se propage și se se susție Legalitatea? În sfîrșit, întelegemă și mai puțină pentru ce se nu se permită nici chiară uă foile literară numai, s'ală căre-a titlu era se fă Clopotul Colții?

Se scie că a fostă uă dată unu omu atâtă de inteligență și atâtă de „ciapă“, cumă a dată d. Otelelesianu, în cău a vîndută chiară clopotul celu mare, forte mare, ală Colții. Ce ne mai păsa dară nouă acumă d'acel renomă Bondy? Si care mai mare dovedă putea da d. Geanoglu de nevi-

novăția foilei ce voia se deschișă, de cău a o restrângă numai în literatură și aduce aminte, prin titlul iezi, de uă epochă în care tăra era băntuită de nisice ceapchini ca Bondy? De căndu, a vorbi numai literatură și combate unu vicuții atâtă de cetezătorii, că acela ală lui Bondy, pote aduce ori cui în tăra cea mai mică neplacere? căci despre vătămare nici că pote fi vorba. Scimă că cine pote are totu deuna dreptă; no-nchi-namă, dară, naintea dreptăi puterii, dără, ană uă dată, se simu ertă și mai dechiara că nu-nțelegem nici de ce se se lovescă cel dechiarați morți, nici de ce se simu opriti d'a vorbi depre literatură și despre Clopotul celu mare ală Colții, vîndută de renomulă Bondy!

CE AMU VOITU SI CE VOIMU.

II.

(A vedea No. de la 26 Maiu).

Unirea face puterea, este uă maximă vechie ca lumea. Si care este națiunea care a avută mai multă nevoie de putere de cău noi? Noi cari suntem înconjurați de elemente cu totul străine naționalității noastre? Noi cari avemă în spinarea noastră pe Rusia și pe Austria, cari amândoue viescă a se întinde pînă la Dunărea de Jos? Noi cari suntem impișni de falitate a deveni teatrul principalu ală marelui resbelu ce are se decide nu numai de sora Orientei, dară, după judiciosa aprețuire a d-lui Thiers, chiar d'a Occidentului? In ficia dară unei asemenea situații pericolose și amintătorie României nu potu nescocoti nici unu elemente de putere; numai prin unirea loră, prin închiagarea loră ca națiune, se potu pune în poziții ne d'a primi totă ciocnirile fără a se sfărămați și a ești din marea luptă remându în picioare.

Numei adunându-si totă puterile, România, o mai repetă, și pote asicura esenția iezi; într-altfel ar fi a se lăsa în voia înțelărilor și în discreția celor mai puterici, cari nu suntu condusi mai adesea de cău de dîlnicul loră interesu.

Eacă ce ne a făcută pe noi, căi mai radicali din Divanul ad-hocu, cari de și sciăm că Revoluția de la 48 în sborul său n'a atinsu de cău cu vîrfulării iezi pe Moldova, și prin urmare putemă bănu că opiniunile noastre sociale și politice o se să, în generă vorbindu, puțină gustate acolo, și că prin unirea Principatelor o se remânești în minoritate, se nu ne întoumă unu singură minută, și se simu dintre cei cari s'u luptătă mai cu tăria pentru unirea Principatelor.

Totu acădă considerare a unirii, și nu numai a unirii Principatelor, ci a feluritelor interese a tuturor claselor societății române, unire cu multu mai de căpetenia de cău cea dință, căci nu este numai întinderea unei teri, său numerul populaționelor cari facă tăria unui Statu, ei unirea acelor populațion în aspiraționi și în simțiminte; totu acădă considerare, dică, a unirii, ne-a făcută pe noi, cei mai pasionați pentru libertate, se cerea unu Principe străină, de și ne-

tememă că unu Principe luată dintr'uă familiă Domnitoră o se vie cu tradiționi, și prin urmare cu aspiraționi de omnipotință, mai mari de cău ce credeamă căru fi putută avea unu celățeanu rădicată de noi pe tronu;

aveamă însă credință că unu Principe străină o se facă se pieră totă ambiționile la domnie, și prin urmare una din causele luptelor din trecutu; că unu Principe străină, ne avându nici uă legătură, nici uă simpatia și nici uă antipatiă cu vre una din clasele societății noastre, o se pote ține cumpană dreptăii, inspiră confiștă tuturău și aduce unirea între dinsele.

Amintii aceste trăsuri principale ale părării noastre ca omeni politici, ca se servescă de mărturiă la scopul de căpetenie ce a avută voinele noastre, și se esplice atitudinea noastră în cestiu.

De căndu amu intrată în tăra și păna în dilele din urmă amu evitată a discuta în publicu și pe largu cestiu emancipării clăcașilor; adversarii noștri politici ne provocă în totă felurile, dicădă-ne că tăcerăa noastră ascunde o rea credință; amicii noștri politici de peste Milcovu nu ne o împuță mai puțină dicendu-ne că ne lipsește coragiulă politicu. Negreșită că împuțările, și le unora să ale altora, erau destul de puterice ca se ne misce; dară interesul comună ală României ne a datu puterea d'a persista în prudență noastră, și ecă pentru ce:

Cându la 1848 cestiu fu pusă la ordinea dilei de revoluțiu, opinionea publică nu era ană bine formată în acădă cestiu; ea să consideră de mulți, că o ideea socialistă introdusă de contra bandă în România. Cuvântul ne nemerită de împriștare dete locu de jocu acestei idee greșite.

Cu nebușirea Revoluției, partita liberală nu mai avea voce în tăra, reacția singură putu vorbi într'unu timpu de vre nouă ani; nu este dară de mirare că cestiu emancipării clăcașilor se fi fostu mai întunecată la 3. de cău era la 48. Fu lesne dară capiloru partitei regimului vechiu a se servi d'acădă cestiu ca d'au armă contra partitei progresiste. Arma era puterica, și mănușă cu agerimea ce o dă desperarea, devinise teribile. Așa d'rū nu era discussiunea ce ni se oferea, ci luptă, și acumă luptă pe tărâmul socialie.

Dacă ambiția, daca dorință d'a domni cu ori ce pregiu, și și măcară vre căteva dile, ar fi fostu în sîptă mai tară de cău patriotismul în animile omenilor din partita liberală, negreșită că ocazia era progră, căci decă 48 lăsase în animile unora griji esagerate, nu lăsase mai puțină în animile mulțimii speranție, chiară credință puterice. Așa dară, proprietarii nu potu avea altă preocupăție în fața soluționii acestei cestiu de cău acea-a d'ași asicura interesul loră materialu, d'a nu păgubi la transformarea capitalului; boeria și ciocnoiea nu sci ce rolă pote juca în acădă cestiu, afară numai dacă nu se face aluziune la acei ce au voită se se servescă de cestiu proprietății ca se-și îndestulese nesăsioasa loră ambiție, profitându de neșeșină unoră proprietari, precumă alii voiescă se profite de neșeșină celoră lată clase; și la locu de judecătă nu sci care din aceste două categorie de ambițioși suntu mai vinovați, cari din ei au compromisă mai multă realizarea acestei salutare reforme.

Căte disi cedă clăcașilor îndeplina loră proprietate locurile ce posedă astă-di, este uă cestiu cu totul economică, căci la noi proprietatea nu mai păstrează nici unu privilegiu politicu, nu mai dă nici unu avantajă deosebită d'acela celu dătote cele lată capituluri. Așa dară, proprietarii nu potu avea altă preocupăție în fața soluționii acestei cestiu de cău acea-a d'ași asicura interesul loră materialu, d'a nu păgubi la transformarea capitalului; boeria și ciocnoiea nu sci ce rolă pote juca în acădă cestiu, afară numai dacă nu se face aluziune la acei ce au voită se se servescă de cestiu proprietății ca se-și îndestulese nesăsioasa loră ambiție, profitându de neșeșină unoră proprietari, precumă alii voiescă se profite de neșeșină celoră lată clase; și la locu de judecătă nu sci care din aceste două categorie de ambițioși suntu mai vinovați, cari din ei au compromisă mai multă realizarea acestei salutare reforme.

loră violinte, și astăfelu se putemă discuta în linisice cestiu clăcașilor și aduce lumina pentru toți asupra iezi; acesta era singurul mijlocu d'a ajunge la uă soluțiu care se respunădă la dorință proclamaționii de la 48: cu paguba nimunu și cu folosul tutulor. Nu sci de cădă toti cari au concepută proclamaționea de la 48 au avută conștiință de totu ce coprindă acădă formulă; dară revoluționile, și vorbescă de revoluționile ce facă posibile, și uă forță de creațiu în cău totă formulă loră suntu sinteze și devinu aforisme. Multă pretinși înțelepti au rîsu d'acădă formulă ca de unu ce banală și amăgoritor; dară afirmă acumă, după 17 ani, că oră ce soluțiu s'ar da emancipării clăcașilor și n'ar deslegă problema, așa cumă a fostu pusă de revoluțiu,

ne, adică „cu paguba nimulu și cu folosul tutulor“, ar fi uă soluțiu nedreptă, fructă slă inorinței, uă soluțiu vătemătorie chiară pentru interesele ce ar avea pretenționă d'a părăini, și n'ar respunde la ideia de reformă, ci la acea-a d'a strică, d'a resturnă.

Problema emancipării clăcașilor, astăfelu pusă, ori cine s'a datu născă osteneșă d'a o studiu, s'a incredință că soluționă este la noi astă di de dominiul săinței, alu economiei politice, și că prin urmare, pentru ca soluționă se fi adoptată de amădouă părăile, nu este trebuință d'a lupta ci d'a demonstra: și de și totă inteligența tu potu avea acea-a și agerime d'a părănde în data uă demonstrație, dară sciunță ore uă putere învingătoare care se impune cu timpul chiară inteligențelor celoră mai mărginile.

Diseu că ceda clăcașilor îndeplina loră proprietate locurile ce posedă astă-di, este uă cestiu cu totul economică, căci la noi proprietatea nu mai păstrează nici unu privilegiu politicu, nu mai dă nici unu avantajă deosebită d'acela celu dătote cele lată capituluri. Așa dară, proprietarii nu potu avea altă preocupăție în fața soluționii acestei cestiu de cău acea-a d'ași asicura interesul loră materialu, d'a nu păgubi la transformarea capitalului; boeria și ciocnoiea nu sci ce rolă pote juca în acădă cestiu, afară numai dacă nu se face aluziune la acei ce au voită se se servescă de cestiu proprietății ca se-și îndestulese nesăsioasa loră ambiție, profitându de neșeșină unoră proprietari, precumă alii voiescă se profite de neșeșină celoră lată clase; și la locu de judecătă nu sci care din aceste două categorie de ambițioși suntu mai vinovați, cari din ei au compromisă mai multă realizarea acestei salutare reforme.

Intre insurgenții arabi în Algeria s'a respindută, de la isbuțirea reacției scomotul pucinu probabili, că Abd-el-Kader se va pune în capul insurgenței. Acesta înse se astă ană la Maka, și, după ce se fi înplinitu datorie sale religiose, va merge la Egiptu spre a visita lucrările canalului de la Suez.

Din Francia se trimisă necontenti reforțări în Algeria, chiar din garda imperiale. Se asicură, că Marșalul Mac-Mahon va deveni guvernatorul general. Mac-Mahon, Duco de Magenta, a făcută cariera sa militară, ca și marșalul Pelissier, pénă la gradul de generalu de divisiune, pe pămîntul africanu. Lui se atribuie concista provincie Constantine, și în timpul rebelelor din Crimeea, a fostă cău va tempu guvernatorul generalu ad-interim.

LUMINEZA TE SI VEI FI.

Abonamentul în București, Pasagi-Romanu No. 48. — În districte la Cărespondență jurnalului și prin Postă. — La Paris, la D. Hallegrain, rue de l'ancienne Comédie, Nr. 5. — Administratore jurnalului D. Gr. Serurie, ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame, linia 3 — "

ANUNCIURILE linia de 30 litere 1 — leu. Insertiuni și reclame,

vindu-ne, femeile și optea într-o ele cu mare viață; mama suride, fata avea oșii rugători.

— Amice, dîse Jenny, luându-pă-mândoul junii de măză, că două copii cari, cu ajutorul lui Dumnezeu, vor ieșii se nămoieze uă familiă crescincă și că ceră bine cuvenirea?

— Bine cuvenirea mea! Am văzut pe papa Pius IX, bine cuvintându-Roma și lumea, cu acea dulce maiestate ce face se cașă în genunchi necredincios; am văzut episcopii cunoscători bine cuvenirea nevinovăția și credința ardetorie a antenei comunicări. Era frumosu și mare, căci era uă sfântenie care se revărsa. Daru că, pe calea, nu-mi simțiști dreptul d'ă bine cuvenire, chiar copii mei⁽¹⁾. Am îmbrăciat pe Suzanna, am îmbrăciat pe Alfred, am intrunit mănele lor într-o mele și am plânsu.

Erau atât de fericiți, îngrijit, în cătu nu vedură lacrimile mele; și esindu din brațele mele se dusă la Jenny, care îi primi dicându că vocea tare:

— Dumnezeul lui Abraham și alui Sarei, Dumnezeul lui Isaac și alui Rebecel, alui lui Iacob și alui Rachelei se ve bine cuvenire, copii mei, și se ve-dea uă viață crescincă.

— Amen, respuse uă voce a căreia-a gravitate ne făcu se tresără. Era Martha care s'apropia cu ochiul și cu gestul unui profet.⁽²⁾

— Omule, dîse ea, iei acăstă semie naintea lui Dumnezeu; femeie, iei p'acestă omu naintea lui Dumnezeu, și-lu iei în sòrtea cea bună și cea ră, în sănătate ca și în bălă, pe viață și pe moarte. Nu uită, celu eternu își va aduce aminte.

— Nu, negreșită, nu voi uita nici uădată, nici uădată, dîse Alfred rădicându măna, ieș do marturii pe Dumnezeu.

Se mărturescă cu rușinea mea? Cu totă escelinta educație ce am primită în Franția, și cu totă că din copilaria mău fostu obicinuită a nu trata seriosu de cătu lucrurile cele ușioare, m'am simțită mișcătă păță 'n fundul sănătății prin solemnitatea acestu ingrijamantă. Îmi părea că căminul meu devenise sacru ca acelu-a alui lui Abraham, și că Dumnezeu, nevedutu și prezent, se cobora spre a bine cuvenita unirea copiilor mei.

Intrarea lui Zambo goni aceste grave cugetări. Elu despuiase grădina și florăria spre a oferi logodăicei unu mare buchetă, însoțit darul său cu astfel de întortochiări și complimente în cătu fără voia mea începută a ride.

— Cându va fi nuntă, junele meu maestru? întrebă negru. Mâne, poimane, pesto, optă dile? Zambo voiesce se căntă, Zambo voiesce se jocă.

— Suzana, strigătă privindu poftă-mea, găia nu este anăcă oțără!

— Bune tată, acceptăm ordinile dumitale, respuse domnisoarei mia mea, cău modestie prefață ce me facă se susțină.

— Si nu mai acceptăm de cătu voia-ști, dîse Alfred: am inchiriată și mobilată uă casă, apără d'aci. Totu este gata spre a primi pe cea-a ce-mi va face onoreea d'ă impărtășii numele și sòrtea mea.

— Fiul meu, dîse-i lui Alfred,

⁽¹⁾ Nu credem că mai este trebuință a mai atrage atenționarea cititorului asupra acestor însemnate cuvine, său mai dreptă faptă; ele vorbesc prin ele însăși și le putem însumă astfel: În familia crescentă suntă libertate totu omului este sfântă ca Papaă și ca Episcopă; în familiile crescute suntă despotismul este împăratul și popa, și nici părintele, tata, nu se simte în stare a bine cuvenita pe fi săi.

(Nota Red.)

⁽²⁾ Se nu uităm că 'n terele unde domnește unu omu nici chiară părintele nu se simte instare a bine cuvenirea pe fi săt; în terele libere în familie, chiară femeia, chiară slănică bine cuvenire, și astfel se întâresc familie și se face egalitatea. Chiară în Engleză, dumitale, în familiile cele mai aristocratice, sădună totu servitorii și capul familiei cutesco biblia și astfel sădună pe septembra celu puțină egalitatea triumfă, domnește.

(Nota Red.)

— Acestă nume me înneșă trecendu prin gâtul meu; Suzana te-a alesă, noți te adopțiamă cu ochii închiși; dară ștă legitimă ingrijire a unul părinte. De căndu iubesc pe fiu-mea? Și fiindu că vorbiști de sòrtă, care ve va fi situată în acăstă căsătoria a căreia afericire ne privește atât d'apără?

— Se-ști spui de căndu o iubescu 'm'-ar și greu, respuse junele. Îmi pare că am născută iubindu-o. O iubiamă de sicură căndu mergeamă impreună la scola comunale, și alergamă impreună în orele de recreație, ea copilă de totu, și eu mai om.

Datăcă d'atatea ori ne-am jucat, amu vorbitu, ne-amu închinat impreună; amu văzutu o atât de desu veselă, bună, amabilă; amu vorbitu d'atatea ori cu anima deschisă; d'atatea ori am pututu se vedu totă frumusețea susținută iei, încătu veni uă distincție simții că Suzanna era femeia cea bunătatea lui 'm'-o alesese Dumnezeu.

Căndu Suzanna avu și spătă-dece anu-i-am căruțu se me priimescă de sociul iei, ne-amu îngagialu: căcă totă istoria amiciei noastre.

— Așa daru, dîsei suspinindu, stima și amică v'a condusă la cea-a cea num și amore. Nemicu, fără veste, niciu asia ca unu tresnetu, nici uă poesiă, nici uă pasiune.

— Am donecă și patru de ani, dîse junele, iubescu pe Suzanna; n'am iubită și nu voi iubi nici uădată de cătu pe diasă; o iubescu mai multă de cătu pe mine insu-mi; este acăstă înțelepciune, este pasiune? nesciu; speru insă că Suzanna nu-mi va cere mai multă, și că-mi va permite s'o irbescu totu astu-felu păna la cea dupe urmă și a mea.

— Pră bine, fiul meu, esti unu înțeleptu; vești și sericiști, precumă merită și săj, și vești avea copil mulți. Acumă se vorbimă de financie.

— N'aveamă stare, dîse Alfred, și acăstă depărta multă proiectele noastre; eram de doue-deci și unu de ani și otărisemă se-mi facă iăpede cariera; nu me îndoiamă de iubindă.

— Aveai negreșită protectori puterici? Făgăduința vr'anei funcțio-bune? Pote că latălu dumitale a săcătu vr'au serviciu verului verișoarei vr'au senator?

— Aveamă capul și brațele mele, respuse Alfred, și devisa ori căru adeverată Yankee: „Nainte! Nu te spămătă de nimicu; n'asceptă nimicu decătu de la tine insu-ști.“ Aceste prețuiescă mai multă de cătu ori ce sprijină străină. Într'uă fără care c'esce atât de iute ca a nostră, ori ce omu care nu este timpă și care scie a voi găsesce păță și esfătu uă venuă bună. Făndu împăratul și chimistul la unu neguțătoru de Indigo, audiamu pe patronul meu plăngându-se că cotabiele spediante în India erau mai totu-deauna pe jumătate incărcate. Am incepută a me găndi, precum se găndeau mulți, se găsimu unu nou articol care se păță avea trecrete în India. Am descoperită unul, la care nimine nu găndise să a căru vinđare era sicură; era ghiașa. Nici uădată nu se pote trămătă cătă pote consuma India; greutatea insă era d'ă o opri a nu se topi în cală; acăstă era uă problemă de deslegat. Mulțumită lată-moști, crescusem într-unu laboratoriu; fizica și chimia fuseseră antenele mele petrecere. Spre a isoala (a despărții, a opri atingerea) sloiul meu imi trebuia unu corpă neconducătoru de căldură. Amu incercat faina de lemnă, care n'are nici uă valoare. Învenționea era făcută; acumă nu mai lipsea de cătu capitalul.

A găsi banii pentru a pune în lucru uă ideia bună este lucru lemnă în America; m'am găndită la d. Green, care face treburi mari în orez, cafea, etc.; elu avea încredere în mine, și riscă uă spedire. Amu plecatu pentru Calcuta cu sarcina mea, am ajunsă fără ne topi pe drumu, amu vîndută ghiașa și cu prețu închătu amu scosă cheltu-

ile și ne-am întorsu după ce am săcută cu negociatorii d'acolo unu contractu sătorelor folositorii și pentru două deci de ani. La sosirea mea mi se dete optă mi dolari partea mea, și ecăme în capul casei Green, Rose și companie. Isbenda este sicură. Potu de voi voi s'o sconteză îndată. Dece său doue-spre-dece mi de dolari) pe anu, ecă ce potu oferi domnul Alfred Rose, păna se potu mai mult.

— Șe-deci de mi de franci pe an! Strigătă, bună lucru este comerciul, căndu isbutesc cine-va! Me uștăi la ginerimi o mai d'apără, și găsii că avea unu aeru de omu de geniu. La frunte și la sfîrșitul obrazului avea ceva d'alui lui Napolcone⁽¹⁾.

Ultasemă cu totulă prăvălia domnului tatălui său, căndu Zambo ne anunță pe d. Rose, care venia se și ie parte sea din bucuria comună. Ori cătu de stimabile se si fostă acestu bunu omu, unu farmacopeu nu era socrul și ambiționamă pentru fia-mea; vissemu de unu septu-Prefectu; daru ce se facă cine-va într'uă fără primitivă care n'are conchișu anăcă acea centralizare ce ne pismuiesce Europa?

Cu d. Rose intră d. Green urmată de Henric. Recunoscusemă pe farmacopeu dupe aerul lui medicale care nu se perde nici uă dată; daru spăriștiul (băcanul) în fracă negru și 'n cravată albă era pentru mine unu monstru necunoscut. Limbagiul și manierile sale nu erau mai puțină stranie de cătu costumul său. Green, vinătoriul de unu de lemnă și de cafea, vorbia cu autoritatea și cu săngele rece alu unu omu cere invărtescă miliune.

— Vecine, imi dîse elu, căcă iubitorie bunomă, căcă-me ște cumă din familiă prin acestu jude, ginerile dumitale și asociatul meu. Daru nu ne vomu opri aci. Enric a venită se me vădă, este unu băiată inteliginte, imi place, și i-am găsită uă poziție. Alfred va si acumă mai greu de strămutat; nu se 'n sora cine-va spro a treiă lumea; și cu totă acestea ne trebuie unu omu de consință la Calcuta. M'amu găndită la Enricu, cu totă junimea lui. Inse este totu déuna bine se 'ncăpă cine-va trebile de timpuriu. Trei ani de sjădere în Indiă îl voru forma; și vomu face uă parte, care de va lucra, va si de patru său cinci mi dolar pe anu. Imi încredințeză unu copil; peste trei ani îl redau unu omu. Ce dici de proiectul meu? Iți suride ca și lui Enric?

— O fiul meu! me găndi, visesemă pentru tine unu altu viitoru! Pote că acesta va si mai bună pentru tine; pote că n'ale nici genială politică, nici incoviala trebuință spre a te urca la rangul unui capu de biuro. Sătore a otăritu, nu vei si de cătu unu milionar!

Amu mulțumită lui Green, care mi-a dîsă facă:

— Vecine, nu vomu sta aci. Cunosc pe Margherita, alu două-spre-decele copilă alu meu, uă fetiță minunată de dece anu; imi vine se crește că peste săse său săpte anu, vomu face uă domnă Smith. Pânătunci, vomu vechia asupra junelui și asupra afericirei mele.

Vasul să umpluse! Ești, doctorule Lefebvre, ești, unu învățătă și burghesă în fără neguță, care deviști aliatul și 'ndatorul unu spicieru! (băcanu) negreșită, iubescu egalitatea; suntu francesu, amu dreptu evangeliu principiu de la 1789. Acea egalitate, ce o proclamă și asigură pretuțindine, o ceru; primescu s'o pue chiară în legă, căcă legile nu s'aplică nici uă dată; daru se vîrse egalitatea chiară în moravuri, nici uă dată! Omul care nu face nimicu va

— Unu dolar valoră 5 fr. 35 de centime.

— Atrageanța cititorilor asupra acestei din urmă frasă; este plină de spirit și totu d'ua dată cea mai frumosă lovire ce se poate dea celor care cred în omu; și nu în ideie.

(Nota Red.)

— Totu déuna mai presusă de celu care și minjasce degitele lucrândă.

Perdusemă, cumă amu dîsă, răbdarea și era se rupă formecul și se refuză acea avere perfidă, căndu, dupe invitarea societății mele, fiă care din vecinii nostri priimi a lăua uă tasă de ceai și uă felie de șuncă.

— Daniel, imi dîse Jenny, căcă-ne la măsă; și bine-cuvenirea.

— Iubita mea, suntu atâtă de misericordă în cătu nu mai scău ce facă. Île locul meu și vorbesc pentru mine.

— Dumnezeul meu, dîse Jenny, bine-cuvenirea acăstă casă, și pe toți cătu suntu într'eușa. Bine cuvenirea mai cu sămă pe cei cari se depărtează și fiă, domne, ca în asemănare cu articolul din conservatorul progresivist subseris de A. Arsăki, cu singura lătă d'ă însăliu lumea, d'ă împedea deplina dezvoltare a lucrului, atunci căndu persoane competente și oficiose recunoscă dreptul clăcașului în principiu și căndu lucrul se vede că a săriu peste bariera care ne șine pironiști în docu. In zadaru ne vinu cu prevestirea în conolușnile scrierilor d-lor: cumă că improprietărea clăcașilor nu le va fi de folosu, ci le va servi spre mai mare scăpătăciune. Acăstă însă este o eroare din parte, căci vedemă că improprietărea clăcașilor s'a introdus în Europa civilizată încă de multă timpă vedem pe Rusia chiar că a adoptat-o și pre însoșită Polonia, a le căria legi ni se pună înainte de acești anonimi. In zadaru schimbarea opinioniilor pe totă qioa, astădi că n'are săteanul clăcașu nici unu dreptu, sălă se dea însă locu de locuință, măsuă că are clăcașul dreptul asupra pământului, însă numai pe 5 pogone și prin urmare să il împroprietări pe clăcași pe legiuțile pogone, și poimine nu împroprietări pe clăcași, că cu sistemul acesta voru cădea sărmani în mai mari nevoi. In zadaru toate, noi ne cunoscemă și stimu că căte trele aceste restărăciri emană de la aceleasi persoane, stimu că căte suntu facute cu scopul de a evita adevarul și pentru aceia suntemă în dreptul ale dico: Că aru și timpu să înăture violențile, cănd contradicerile loru suntu sătore vădite, cănd ni se zice, cu alte cuvine, nu împroprietări pe clăcași pe legiuțile pogone, ci numai pe cinci, căci dindule mai multe și sărăciști. Tote acestea mășinării urmează ca să înceată într'unu tim, cănd autoritatea competență recunoscă dreptul în principiu, căndu căte trele opinioni ne recomandă împroprietărea clăcașilor, și neîntelegerea s'a redus numai asupra cantității de pământ ce se cuvine loru dupe legile de față. Noi ne vomu ocupa deră aici numai de cantitate, ca putendune convinge toți și despre acești, să ajungemă la o deplină satisfacere a ambelor clase pentru binele comunu.

Comisiunea ne zice dară: că de vreme ce posesiunea clăcașilor erea variabilă, mai mare și mai mică în proporție cu vitele ce le aveau ioi, iar a celor cu măsliniile erea stabila, se otăreste dreptul clăcașului numai dupe posesiunea cea nevariabilă a clăcașului fără boi. La care argumentare vomu responde că cu totă sineță și dibăcia ei, nu poate fi însă în stare a derăma dreptul poseditu de către cei cu vite; și fiindu că măslinile, scopul, dreptul nostru de astădi nu poate fi altu, decătul acela a desființa clăcașa, a desființa munca silnică, care conține în sine unu dreptul de posesiune alu clăcașului proporțional cu clăcașa ce o face. Așa dară, proprietari nu suntu în dreptu a se pune în masă vis-a-vis de săteni în masă, și a diminui prin deducționă a vereea vre unei părți din clasă; ci fiecare proprietar are se se pue în față și cearu să eană, și sălă cedeze uădată pentru totu-deauna dreptul recunoscătorul odinioră de la idea, că sătenii clăcașii n'ar si avându nici unu dreptu în moșia proprietăresti admiteau: necesitatea d'ă reda locuitorilor clăcașii numai reionul satului cu dreptul de proprietate; și care astădi recunoscă în fine, dreplul săteanului asupra posesiunei loră, dicindu: că suntu gata a libera pe sătenii cu pământul ce se cuvine numai omului, iară nu și pământul ce se cuvine viteilor lui. Iată într'adevără, o idee ingenioasă, din care însă nu poate rezulta alta de cătu ușurarea deslegărelor cestuiene; și fiindu că acu nu se mai neagă dreptul clăcașului asupra pământului ca întrecută, ci cantitatea de pământ. In zadaru se mai silescă un din șmenii sub numire de amici ai ordinii se mai întunecă lumina ce s'a săcută, și se turbule ordina prin scrierii, cari în asemănare cu articolul din conservatorul progresivist subseris de A. Arsăki, cu singura lătă d'ă însăliu lumea, d'ă împedea deplina dezvoltare a lucrului, atunci căndu persoane competente și oficiose recunoscă dreptul clăcașului în principiu și căndu lucrul se vede că a săriu peste bariera care ne șine pironiști în docu. In zadaru ne vinu cu prevestirea în conolușnile scrierilor d-lor: cumă că improprietărea clăcașilor nu le va fi de

nu se poate căgădui, că în cea mai mare parte clăcași rămași din nenorocire sărăbol, făcea totuș posibilul de nu se lăsa sără vite, nici părăsia locurile destinate lor, ci le mancea cum putea. O diminoare dară și o recunoștere de dreptă de o potrivă pentru toți clăcași, se lăsamă că ne-ar sili să da și celor cu casă numai totuș cîte 5 pogone, cauză neprevedută aci, și care este o acitare de dreptă, ce nu o avea unu asemenea clăcaș; dară mesura aceasta ar avea mai multă asemănare cu o împăciuire a lucrului, unde dîcă unu din proprietari ca se se cedeze clăcașilor mai multe pogone și altu mai puține; care împăciuire nu poate avea nici uă validitate, pe cătă vreme opinionea acelui lovită de împăciuire nu se vede figurindu en acasă ocasiune.

Măsura de a da sie căruia clăcaș de o potrivă ar semăna încă ca o împărtășală de pămînt, care ar avea generalu că sintem conduce de o nevoie, eră nu de principiu de dreptă; atunci s'ar ivi alte nejumeriri, alte pretenziuni, s'ar dice, de exemplu, din partea unor proprietari cu mulți lucitorii: că de vreme ce necesitatea, rezultatul unei nevoi, ne obligă a împroprietări pe clăcași, se o facem cu analogie peste totu moșile din țară, luindu parte toți proprietarii, astfel se contribue la imbunătățirea clăcașilor actuali și cei ce n'au clăcaș pe moșile lor, sau că au puțini, și prin urmare nu s'ar pune niente din ce înce multe dificultăți la deslegarea cestiunii.

Punctul de plecare de a împroprietări pe clăcași numai de nevoie este modul celu mai periculos, este amintirea cea mai mare ce se poate face societății actuale și posteritatei, fiind că nevoia se poate repezi de cătă ori s'ar ivi în urmă alte asemenea pretenziuni. Pe cindu conduce prin civilizație de o altă necesitate, care ordonă desființarea clăcilor și totu de odată ordonă determinarea averii fiecăruia, astfel precum s'a posedat în timpul prefacerii Iegii de față, va convinge pe fiecare că celu cu multe vite are se-si conserve multu pămînt; celu cu mai puține mai puțini, celu cu mănele mai puțini și celu cu casă numai și mai puțini, în conformitate cu claca ce facea fie care; precum va convinge că cantitatea de pămînt, ce va rămine proprietarului la regularea cestiunii este curată a lui.

Nu mai pe asemenea semiojuri resemindu, numai prin recunoștere de dreptă în conformitate cu legile în viitor se dobîndesc stabilitatea și siguranța în societate; numai aşa nu putem fi amenințați de împărtășală de pămînt în viitor, care va resulta de sigur din necesitatea cehă brutală. Numai din deplina reconoscere a dreptului clăcașului, rezultă și respectarea dreptului proprietarului de pămînt. Iată pentru care pricină totu reformele din Europa facute în veacul nostru în privința proprietății de pămînt, s'au basată totu pe acesti principii de dreptă. Iată pentru ce nu s'a dată fiă-cărui săteanu de uă potrivă pămînt, ci s'a acordată fiă-cărui în parte dreptul de proprietate, po cătăimea de pămînt pe care esera săteanul dreptul de posesiune în timpul prefaceri de lege.

Așa dară, cu ocasiunea deslegării cestiunii de către cameră, urmădă mai întâi a se areta tomeiurile din lege, care determină drepturile ambelor clase. Urmădă a se analiza articolu cu articolu, adoptânduse acelea, care conțin drepturi aplicate în țară de multu, și respinginduse acelea, cari nu conțin nici unu adeveru și care suntu contradicătoare între ele. Urmăză a se menționa legea lui Stirbei, care reu a califică pe clăcași ca chiriași, și care totu de uădată n'a fostu în dreptă a îndatora pe proprietari a depune invocări pentru prisose, precum și a se menționa măsura cimacamulu Ghica și a

cerea a Camerăi, care preluindu termenul învățirei, călcări dreptul proprietății cu desevirșiro. Urmăză încă a se areta tomeiurile și imprejurarea prin care suntem redusi a nu putea respecta doue din trei părți la moșii unde se află puțini locitorii. Si în vedere acestor considerante se va conchide, că spre curmarca unor asemenea restălmăciri de legi și de drepturi, spre precurmarea călcăril de drepturi suferito de amindoue clase și spre definitiva regulare a cestiunel se declară proprietarul stăpînul absolut pe prisose și clăcașul stăpînul absolut pe legiuite pogone, proprietar pe păsuniene sa.

Luminată cestiunea cu modul a relatuit și specificații fiindu dreptul fiă cărăia clase, se voru așeza apoi articolele privitor la legea rurală.

Asemenea deslușiri ne voru conduce apoi în ne putea înțelege cu înlesnire și asupra celoru lalte pretenziuni nedrepte și nepotrivite ale majorității comisiunii. Petre Opran.

(Sfîrșitul în No. viitoru.)

VĂRHEȚATE.

Pinza de păiajini.

II.

(A vedea No. 14, 25, 26 și 27 Maiu.)

Salutaiu pragul ospitalieru, și intrai în salonu, care mi se păru forte frumosu. Draperiele erau de brocartu, mobilele de Boule. La ce folosesci lusul acesta? disei. Bani reu întrebuiuți! S'a daurită nisice mósce. — Aceste simîminte se modifică pucinu, cindu petrunsei în cabinetul de lucru, a căru mobilare mi se păru forte insușită, cu gustul meu. Biblioteca se compunea de uă miă de volume legate în marochinu cu armele familiei de Saverne. Deschise căte-va dupo intemplare: erau cărăi de geografie, de călătorie, de științe naturale, de vânătoare, de archeologie. În mijlocul camerei, pe uă masă de marmură, unu mapomundu în reliefu, între cele două ferestre uă penopliu din cele mai avute, pe părăi căte-va toblouri de maestri reprezentându unele vederi din lere străine. Baronul me făcu se observez că comitesa singură presează la mobilarea acrile minunate locuințe, unde totu părea a linguri pasiunea mea pentru călătorie. Ea se jucase astfelii ca propriele sale lacrime pentru a'mi smulge uă surisul de multămine. Început a me simîi într'adeveru inabită, și fusel ore cumu întristat.

In camera mea do culcare, oflu masa pusă, și pe George cu servetul pe braci. Il disei s'aducă unu alu douile taleru pentru baronul. Preambularea de dimineață ne săcuse s'avemă fome. Făcendu onore cuhnie de la Saverne, zări la capulu patului meu, pe jumetate ascunsu de draperie, uă ușă de asupra cărăie era depinsu, pe unu fundu vînat, unu amoru adormită, cunun degetu pe gură. Esaminai cu curiositate acestu desinu alegoricu, alu căru înțelesu nu-lu pricepeam. Baronul, care părea a se amusa de incutură mea, me făcu se bagu de sămă cacea ușă ducea la apartamentele femeiei mele. Cletinal capulu cunun aeru indiferire. Baronul surise și se multămi a'mi respunde, ca Julietta lui Jean-Jacques: Lanetto, lascia le donne, e studia le matematica.

Dupe ce beurămu cafăoa, ordinal lui George se ducă în cabinetul meu hărtiele privitor la procesu, și de a preventi pe comitesa că voi prăndi săra cu dinsa și cu baronul. Acesta plecă, și me închise cu intenționarea de a lucra; dară, ori ostensibila, ori desigură pentru totu ce privesc afacerile, adormii pe dosuriile mele. Nu mă destuptai de cătă cindu George veni să m'auște că erau servită și că comitesa me aștepta. Me imbrăcat în grabă, și me dedel jos. Aflai pe comitesa singură cu baronul. Cându intrai, ea veni la mine și urmădă. O esaminai c'u plă-

cere; frumusețea sa avea unu caracteru ciudat: cu rochia sa de catifea cu mănecele largi și cu petul său frumosu, ale cărui cosiște late se coboră pe gâtul seu, ea semăna cu uă regină Berta sculptată într'uă catedrală. Această unitate castă și mai mistică imi plăcu, și-i adresai uă vorbă linguisă care făcu pe baronu se rădio capul. La masă, fusel în adeveru bine dispusu; imi veni în minte se facă lauda vieței de familie. Comitesa, influențată de nascu ce simîmîntu contrarui, începu a vorbi despre călătorie și tere depărivate, cu tactul să asicură unei persoane care ar fi petrecută viață sa alegandu lumea. O bănuii că cîtise totu cărăile cari formaă biblioteca ce'mi compusea ea fosă. Ea păru mai cu semă a preferi descrierea terelor Nordului. O întrebai zimbindu dacă visitase acelaș locuri; imi respunse c'unu tonu forte seriosu că făcuse de curindu călătoria la polu și însoțită încă de uă persónă.

Dupe masă, comitesa ne propuse se trecem în salonu. — O! nu, il diset. Această vechiă sală de mincare are pe tunu mine unu farmecu pe care nu-lu are salonul dumitale Pompadour. Dî se puiă căte-va lemne în acestu cîminu de Bruges și se petrecem sărăci. — Camille diso se arunce pe jurnală unu mănușchiu de mestecănu și de bradu, și iudătă flacăra ilumină întrinsul căminu, respândindu în cameră unu tare miroșu de reșină. Ne apropiasem de focu cindu aușirămu uruitul unei trăsăre pe nisipul din aleia. — Cine ne cade din ceru la acesta oră, diso baronul. Comitesa asculta c'unu acră ingrijat, după căte-va minute de așteptare, ușo sălei de măncare se deschise răpede, și unu personaju cu tălia ualtă, purtându cîsmă de călătorie, învelită într'uă lungă mantă, se înșătișă pe pragă ca uă apărătire. Zărinu-mă, elu s'arună către mine. Era Henri de la Meilleraie, intorsu din Patagonia. Ne sărutarău frăcese; apoi, luându-lu de măna, ilu presintat comitesei și baronului. — Comitesa de Saverne, diso c'u voce nesideră intorcendu-mă către Camille.

Henri se plecă, apoi ne privi cunun aeru de mirare. — Însurat! murmură elu. — Însurat, respunse incetă. Schimbarea fisionomiei mele fu observată de comitesa, care înălbene într'uă chipu vizibil. Baronul oseri unu scaună călătorul, care ședea între Camille și mine. Ne spuse că se dușese se me caute la Parisu, la rechinu meu domiciliu. Acolo aflare că eram la Saverne, și, intorind se către comitesa, declară că era mai multu surprinsu de cătă superatură despre schimbarea poziunii mele, că, dacă mai cărindu scu mai lărgiu trebuie a se pune unu capelă nebunilor junetei, nu puteam termină mai cu servire.

L'ocăstă lingură, Camille se pleca căzimbi melancolică. — Dacă lungelile călătorie, urmă adresându-se către mine, a' farmecul și beția loru, nimicu n'ar putu înlocui așteptarea unei femeie adorabile; a trăi două imprenă mi se pare culmea fericită. Este singură părere otărătă ce amu adosu din slergăturele mele depărtate.

Vorbă cunun tonu atău de bruscă și de emfatică în cătă me simîi pucinu atinsu. Găsimu în atitudinea să înfisionomia sa ce-va îndreșnetu care m'arunca într'uă surprindere amestecată cu superare. Dacă în viață sa restători și aventură dobândesc oare călătări virili, perduse asemene, impreună cu manierele delicate ale lumii, alte calătări necesare omului care trăiesc în societate. Băgându de sămă călău esaminam: — Nu mai suntu, imi diso elu, La Meilleraie de altă dată. — Si începu povestirea călătorilor sale. Era unu felu de epopeia în care minunatul domnia. Pe cătă romase pe aceste inășimi, baronul elu lasă a vorbi în lătă voia; dară

cindu, schimbându tonul, s'aruncă în idilă și elegiă, cindu ne povestu nascu ce aventură romanescă care făsește aproape a se termina c'u căsătorie: — O! o! cumu se pote strigă baronul aruneându-mă uă privire oblică, se te însori, dumneata, domnule de la Meilleraie; dară acesta aru fi fostu se te'ngropi într'uă catedrală! Sună nature piedestinate pentru lucruri mari, și unul din semnele dupe cari se recunoscă, este tocmai acea personalitate puterică care i face se rupă sără sfâșări prea durerose a jumile cari legă pe ceilalți omeni.

Călătorul nostru opri ochiul său ne-ncreșteri asupra baronului; dară betrânul vorbă atâtă de firescă în cătă nu putu ghici ce personaju ilu săcea se jocă. Figura sa se lumina d'unu surisul; elu puse ochii sel asură comitesei că cumu s'ară fi adesată la densa singură și începu a face lauda cea mai esagerată a femeiei, a amorului și a vieții conjugale. Borunău trăuma. Erau pe spini. La Meilleraie cunoștea pe comitesa de căteva minute numai, și se părea că vocea s'o facă judecători în lătă cestiunile de simîmîntu ce punea niente și cari atingea problemele cele mai delicate ale animel omenesci.

Deveninău gelosu. Această descooperire me ingroșă: gelosu sără a iubi, rece, din amoru-proprietă! Ce se petrecuse dară de căte-va dile de cătă La Meilleraie era în castel? Nu știmu bine; dară simîjami că amicul meu me trăda. Fie căde și imi aduce unu nou semnă. Aveamă friguri; nici uă vorbă nu descria starea suflarelui meu. Nu mai trăiamu. Mergeam, veniamu, spionam. Într'uă dimineață, chinuță mai multă de cătă totu de-o răba pasigne ce se strecurase în anima mea, aruncai din întemplantă ochii asupra acel ușo discretă de asupra cărăie era reprezentată amurul adormită, cunun degetu pe gură; o impinsel răpede, și intră fără veste la comitesa. În picioare, cu perul a biaținu de uă panglică, cu talia strinsă, într'uă rochiă largă do matase care lăsa a se ghici forme demne de cele mai frumosu mormure ale Greciei antice, ea me privia cu mirare. Nu știmu cumu se începu conversația; ea însăși nu cutreză se rumpă tăcere. În fine luai unu fotoliu, și-i propusel se me nsocescă călăre pînă la Monfort, unde aveamă a vorbi despre procesul meu cu notarul. Ideia acestei preambulări păru a'i plăce; dară, cindu adăugai că La Meilleraie va veni cu noi, fisionomia sa se schimbă, și me rugă s'o scusă, dacă preferă se ramăie la castel.

Atingeamu nodul situării chiar, și otărisem să amu uă explicare categorică. — Dômău, il diset cu gravitate, ce este dară acestu capriș? Amicul meu La Meilleraie își desplace? — E! écar diso elu venindu la mine, te caută, scumpul meu comite, de astă dimineață. — dară acesta cămeră era cea din urmă ascundetoriș unde socotimă a te găsi. — Si, intorându-se către Camille: Suntă ore de prisosu aci, dômău?

Fără a dico unu cuvîntu, lual amăndou mănuile comitesei, pe cari le aduse la buzale mele. Ea tremura. Apucăi pe baronul de braci, și-lu trăsei afară.

Vedă, imi respunse cu linisie. — Încidințele neplăcută la care amu facută aliusiune să-a petrecută ieri sără, și de la baronul este înscințat; elu trebuia insușită a te ruga se depărtezi pe amicul dumitale. In acestu momentu, ușia camerăi fu închisă lovită. Avémă ochii asupra intrării, și nu me potu gindi de cătă înborându-me la ce s'ară si întemplată, dacă La Meilleraie, după cumu mă temem, s'ară si presintatul otuncă. Era baronul.

— E! écar diso elu venindu la mine, te caută, scumpul meu comite, de astă dimineață. — dară acesta cămeră era cea din urmă ascundetoriș unde socotimă a te găsi. — Si, intorându-se către Camille: Suntă ore de

Camille rădișă capul, privirea sa umădă și nescupă se opri asupra mea comită aru si voită pătrunde în fundul animei mele.

— Dômău, il diset, ori cine rădișă ochii asupra dumitale me lovescă în onoreea mea.

L'acestă cuvîntu de onore, fisonomia sa se întristă, și diso cu durere: — Nu este dară între noi de cătă uă simplă cestiune de onore?

Me sculaș superală, ea uni mănuile și mă privi c'unu aeru rugătoriu: — Ascultă, amicul meu, urasemă, calcă-mă în picioare, sădă id-me în brațe și du-me în vre unu colțiu alu lui miș unde gelosia dumitale se nu aibă convîntu a me certă; nu potu remăne în acăstă poziție ecivocă; în ori ce parte mă voi înțorce, totul este rușine său pericol pentru mine. Vedă datorie, întristările sără sfâșări, nimicu mai multu...

O intrerupse și o aduse repede la cestiune. Ea șisă uă secundă; apoi, rădișânduse ca mendri și privindu-mă în față:

— Ei bine! fie, imi diso ea c'unu tonu aspru, și Dumneau se fe pentru bunul dreptă! Dacă n'ară fi fostu vorba de cătă despre amicul dumitale, D. de La Meilleraie.

Ea se opri dupe aceste cuvînte, dară atitudinea și privirea sa complecă înțelesul frasă sale.

Mă simîl petrunsu de unu fioru nervosu. — Dară, dômău, il diset înășindu, dacă n'asă si venită astă dimineață ce s'ară si întemplată?

Ea imi respunse cu linisie: — Încidințele neplăcută la care amu facută aliusiune să-a petrecută ieri sără, și de la baronul este înscințat; elu trebuia insușită a te ruga se depărtezi pe amicul dumitale.

In acestu momentu, ușia camerăi fu închisă lovită. Avémă ochii asupra intrării, și nu me potu gindi de cătă înborându-me la ce s'ară si întemplată, dacă La Meilleraie, după cumu mă temem, s'ară si presintatul otuncă. Era baronul.

— E! écar diso elu venindu la mine, te caută, scumpul meu comite, de astă dimineață. — dară acesta cămeră era cea din urmă ascundetoriș unde socotimă a te găsi. — Si, intorându-se către Camille: Suntă ore de

Baron, te amu audiu spuindu într'uă di că unu oficiarul din garda francese și-a permisul a lornia pe baron de La Chaize prea de aproape, și că a două di oficiarul plăti cu viață sa acăstă impertinență.

B ironul mișcă cu întristare capul. (Sfîrșitul în No. viitoru.)

ADMINISTRAȚIUNEA ACESTUI DIARIU.

Suntu rugașii Domnii abonii, atât din Capitală cât și din Districte, ale căror abonamente la acestu diariu și Românu de Dumînică espiră la 1 și 16 Iunie anu corentu, se bine voiască a grăbi reabonarea dumelor ca se nu fie nevoită acăstă Administrație, în observarea regulilor sale, ale inceta darea foilelor pe cându voescu ale avea.

Administrație acestei diare.

D-lui I. HARITONOVICI. Le 66^{10/40} ce datorăi acestei administrației, i-am primitu, și de a loru primire mă simțu doru avă cunoștință. Gr. P. Serurie.

Pilulele Holoway.

au sosit:

la Pharmacia Națională.

No. 531.

de vîndare casele mele cu 2 etaje, dependentele toate bune, curte mare, grădină cu totu felu de pomodori și flori, din orașul Caracală, o vîie mah Potrosen tot dintr'acelora oraș, precum și unu locu slobod de mai multe pogone lângă acele case, tôte a-este obiecte suu de vîndare; doritorii d'a le cumpără în totalu său în parte să potu adresa aici în București la suprinsenata proprietară, ce locușcă pă strada Ceșmă-ia-Roșie No — în tôte dilele de la 9 ore di- minătă până la 2 ore după amiaj, iară în Caracală la D-nu Costache Vladoiaru. No. 526, 6 Zmeranda Vladoiaru.

de închiriat Casele Vornicului Ionu Ma- nu de la sf. Dimitrie viitoru și ché u de acum; se potu de osebitu cele de susu precum și cele de josu; asemenea potu despărți în cîtu chiriasi intr- dinzi să nu aibă nici o comunicatie, fie căru i se va da și dependentele trebuincose.

Osbitu de aceste mai suu și sépte odă mobilate, aceste odă se desparte de curtea casilor mai și se potu inchiria și cu d-oa și cu luna. Doritorii se potu dresa la mine sau la su- sărcinatul din partem în tôte dilele diminea de la ora 3 pînă la 12.

No. 525 3

S'a perdu

O Către de vinătoare coloră cenușie pestri și cu pete mai mari caen- cine o va fi găsită este rugată a aduce la poliție, D. Petre Terescu ofițer de pompieri, și va fi recompensat. No. 516 2 d.

de vîndare Casele cu spina, cu locurile ce se află virane și care suu în făta Palatului Prințului Barbu Șirbei, stat de vîndare în totalu. Doritorii ce cumpără, să potu adresa în tôte dilele de la orele 10 pînă la 12 înainte de amiaj, la Prințul Gerge B. Șirbei. No. 518 5

de închiriat în casele No. 48, pe- ste drumu de Ha- sagiu Românu, apartamente m bilate și ne- mobilate, totalu său în parte, sopronu, gradiu No. 467 10 2d

de vîndare Locului meu ce l'am- surion strada Cometului și Nisporeni, ce dă în calea Herastrăului, (fosta via Grădiș- tenu) este de vîndare cu stinjiniu. Doritorii ce voescu a cumpără se voru adresa la Magazinul de cofelarie al d-lor V. et C. Fratii Capșa calea Mogoșoi No. 14. Vasile Capșa. No. 399. 15 2d.

S'a perdu la 21 Mai unu căpăt peste totu albă prea puțn urechile cam galbenă, din curtea de la Ioan Kostescu, casa Darvari, vis-a-vi de Palat, cine-lu va fi găsită este rugată al aduce la Holița Kapitali său la D. Ioan Kostescu, și va primi o mulțimire de 3 galbeni. No. 522 3

Bursa Vieni Miscările porturilor Române. 25 Mai

Metalice 74, 10

Naționale 80, 35

Lose 96, 50

Creditul 780, —

Aciun. bănci 195, 50

London 114, 10

Argintu 113, 50

Ducat 5, 43¹⁰

Rapita

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10